

“ATATÜRK ORMAN ÇİFTLİĞİ ALANLARI DEĞERLENDİRME PROJESİ”

RAPOR

Herhangi bir projeye başlarken problem tespitiyle başlamak çözüme götürür.

Bu alandaki problemin kaynağını bulmak zor olmadı. Alanın “*doğasına aykırı*” olan “*saray*” alternatif çözüm bekliyordu. İlk olarak ismiyle başlanacak olursa Cumhuriyet rejimi içinde ‘saray’ olgusunun meşrulaştırılma çabasıyla problem tespitine başlanabilir.

Diğer problem ise yapının kanunlarla korunmuş olan çiftlik alanında, mahkeme kararıyla yürütmenin durdurulmasına rağmen, inşa edilmesidir.

Yapının yerleşimi, Cumhuriyet’in kuruluş projelerinden biri olarak Ankara’nın en önemli kamusal yeşil alanını oluşturan AOÇ’nin kent belleğindeki tarihsel-mekansal-toplumsal anlamını hiçe sayarak, hukuksuz bir şekilde gerçekleştirilmiştir.

Atatürk Orman Çiftliği bozkırın ortasında yeşeren ve Cumhuriyetin özgürleşme ve modernite projesi olarak kurulan üretim tesisleri, sosyal tesisler, tarım alanları ve rekreasyon alanlarından oluşmaktadır.

“AOÇ, Cumhuriyet rejiminin kamusal fikrinin atıldığı, insanı toplumsallaştıran, sosyalleştiren, toprakla ve bilimle buluşturan, insan ve üretim ilişkisini bütünsellik içerisinde ele alan bir özgürleşme projesidir.”

“AOÇ, halka ait alanlarıyla saltanata meydan okumanın kamusal kullanım alanıdır. Aynı alanda, işçisine çalışacak fabrika, barınması için ev, çocuğunun eğitimi için okul, hep birlikte beslenmek için lokanta, hijyen için hamam yapan; çalışanlarının her türlü ihtiyaçlarını bir bütün içerisinde karşılayan toplumsal bir işçi mahallesidir.

Halkına doğal ürünler sunan, küçük üretim tesisleri ile kooperatif tipi üretim sürecinin temelini atan, sosyal ve kültürel buluşma ortamı sağlayan, bataklıktan vahaya dönüştürülen bir ekonomik kurtuluş savaşının kurucu mekanıdır. Kadınların ve erkeklerin eşit bir şekilde üretim içerisinde yer aldığı, eşitlik ve özgürlük ortamıdır.”

Türk Milleti’nin geleneğinde “*mütevazılık*”hakimdir. Yaşam tarzından mimarisine, gelenek göreneklerine kadar her noktasında gösteriştten uzaktır. İnanan her insan, dinin kendisine bu olgunluğu verdiğini düşünmektedir.

Mütevazı yaşam tarzı devletin temelinden tepesine dek sürdürülmelidir ve bu bir hedeften ziyade işin, işleyişin doğasıdır.

Gösteriş, lüks bu topraklardan uzaktır, yeri yoktur.

Millet açlık sınırında yaşamaktayken, halkın mütevazı yaşamının aksine lüks bir “saray”la karşı karşıya kalınmıştır.

Alanın doğasına aykırı olan, alanın kuruluş felsefesini ve kanunları hiçe sayan, yeşili katleden bu yapı; üretimi, yeşili, tarımı, hayvanlığı beton ile örterek, üretimin kalbinde “yer”siz durmaktadır.

Milletin temsiliyeti noktasında büyük sorunlar barındırmaktadır. Cumhurbaşkanlığı kendi yerini inşa edebilecek güçtedir fakat bu yer üretimin merkezi değildir.

Bu yapı ve yer özelinde, yüceleştirilecek olan yoktan var eden milletin üretim gücüdür.

Bu aşamada,

*AOÇ'nin tüm birimlerinin kuruluş amacına uygun işlemesi, üretimin odak haline gelmesi,

*Cumhurbaşkanlığı Kompleksi'nin temsiliyetinin Üretim Merkezi'ne dönüştürülerek yaratılan tahribatın algısal yaklaşım olarak onarımı ve alanın işlerliğine olacak katkısı,

*Yapının AOÇ üretiminin sergileneceği bir müze, araştırma yapılabilecek bir laboratuvar potansiyeli öngörülen durumdur.

Yapı mevcut durumda dışarıya karşı katı ve yüksek duvarlarla “izole” durumdadır.

Duvarların ortadan kaldırılmasıyla alanın kuruluş amacına uygun biçimde kamu hizmetine sunulan bir “üretim merkezi” olma potansiyeline kavuşması öngörülmektedir.

Bu ülke topraktan beslenir, toprak ile üretir. Tarımsal üretim bu ülkenin bel kemiğidir. Böyle bir ülkede yüceleştirilen şey üretimin, toprağın gücü olmalıdır. Bu yapı da alanın doğasına uyacak ve toprağın gücünün üretimle birleşmesinin simgesi olacaktır.

AOÇ kuruluş amacına uygun olarak, fabrikaların aktif olarak ürettiği, doğa-insan-üretim ilişkisinin sürdüğü, bozkırın çehresini değiştirmeye devam edecek bir düzenin sürekliliği ile, alanın potansiyeline “yakışan” üretimin araştırılıp sergileneceği bir odak haline gelmesi öngörülen durumdur.